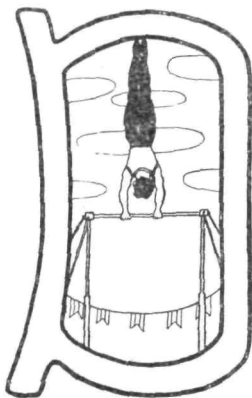

BORISOV:

Pri očetu.

olgo časa so se že pripravljali Resnikovi, da gredo obiskat očeta v mesto. Bival je pri vojakih že od jeseni in odkar je odšel z doma, ni bilo dne, da bi se ne menili o njem in o uri, ko se vrne zopet med nje. Mali Vladko je hodil prve čase na prag in klical proti gozdu, kamor je videl odhajati očeta: »Tata, tata, pridi! Vladko te kliče!«

A klical je vedno zaman. Očeta ni hotelo biti od nikoder. Dobivali so pač pisma, da se morda vkratkem vidijo, a kmalu je prišlo zopet sporočilo, da ni mogoče, ker je cesarska služba stroga.

Vladko in njegova sestrice Vikica pa sta v svojih otroških srcih vedno upala, da tata gotovo pride. Kak večer sta začela kar trditi: »Nocoj pa pride tata!« In nista hotela iti prej spat, dokler ju ni premagal spanec za mizo na trdi klopi. Zjutraj sta pa trdila: »Pa je prišel tata. Puško je imel in dolgo, dolgo sabljo, pa pipo je kadil. Rekel je, da zopet pride.«

Mala siromačka pač še nista ločila prijetnih sanj od resničnih doživljanj.

Edino to se je Vladku zdelo čudno, zakaj hodi oče samo ponoči domov, kadar on spi.

Zgodilo se je, da je prišel k Resnikovim v hišo orožnik. Vikica se ga je takoj oklenila, misleč, da je tata. Slišala je praviti, da nosi oče puško, in ker ga že dolgo ni videla, ga je popolnoma pozabila. Mislila si je pač, da je vsak, ki nosi puško, njen tata.

Vladko je bil pa že modrejši. Za mizo je sedel in se smejal sestrici. »Vikica, ti nič ne veš! To ni tata. Tata ima brke,« jo je poučeval in nezaupno pogledoval orožnika, ki je pestoval njegovo sestrico.

Menili so se časih doma o očetu, in Vladko si je vse dobro zapomnil. Slišal je, da je oče v bolnici, pa je začel znašati iz vseh kotov steklenice in nalivati vanje vode.

»Kaj delaš,« ga je vprašala stara mati.

»Zdravila za tata,« je bil njegov odgovor.

Zvečer je prinesla mati na mizo orehov, da bi jih natrli za potico. Vladko pa se je spomnil zopet na očeta. Pripravil je poleg sebe zabojček in deval vanj jederca. Rekel je, da jih ponese očetu, kadar bo poln. O, kako se je moral sirotek časih premagovati. Nesel je sladko jederce mimo ust, pa je vendar slednjic zdrknilo v zabojček. Pri tem je bilo seveda treba mnogo premagovanja, a Vladko je bil vkljub svoji mladosti že trdne volje.

Slednjič je prišel vendar dan, ki so ga Resnikovi določili za obisk.

V zgodnji uri so poklicali mala dva zaspančka, ki pa nista bila prav nič slabe volje. Saj sta vedela, da gresta obiskat očeta. Vladko se je najprej spomnil na zabojček orehovih jeder, ki ga je imel spravljenega v omari.

Nekaj posebnega je bila za mala dva vožnja po železnici. Toliko, da nista ušla teti skozi okno. Vse sta hotela videti in vedeti. Vse sopotnike sta takoj spoznala in se menila z njimi. Vladko je pripovedoval, da gre obiskat tata, ki je pri vojaki, in da mu nese orehov. Hotel je celo odpreti zabojček in pokazati jederca nekemu gospodu, a teta ga je že prej tako skrbno povezala, da ni Vladko nič opravil pri njem. Gospod je pa vkljub temu verjel, da so v zabojčku jederca.

Na kolodvoru v mestu je že oče pričakoval malih. Jako jih je bil vesel, mala dva pa kar nista vedela, kaj naj počneta. Govorila sta oba obenem in pripovedovala, kot bi hotela v par minutah vse dopovedati, kar se je zgodilo v mnogih mesecih po svetu. Nad vse pa je ponujal Vladko svoja prihranjena jederca. Teh je bil oče še najbolj vesel. Ne jeder, pač pa ljubezni, s kakršno jih je Vladko shranjeval. Rekel je, da prihrani jederca kot spomin na vojne čase in na ljubeznivega sinčka. Seveda je bil Vladko še isti dan dobro odplačan z drugimi darili.

Jako je ugajalo malima dvema mesto. Ker je bil lep dan, so pogledali malo okrog.

Gredeč po cesti, je Vladko posebno opazoval lepo oblečene mestne otroke. Kaj takega še ni videl na kmetih, in to je zbuvalo njegovo pozornost. Pred neko trgovino je dobil lepo oblečeno deklico svojih let, jo prijel za roko in ji rekel: »Ti greš pa z nami, da se bosta z našo Vikico igrali.«

Tuja deklica pa ni s tem soglašala, temveč jo je ubrala za svojo mamico, kolikor so jo nesle noge.

Tako je pač, če pride fantek s kmetov v mesto. Kdo se pač razume na mestne navade. Na kmetih se otroci na cesti pomenijo, kot bi se poznali iz davnih let, v mestu je pa Vladko z ogovorom tujo deklico spravil v beg.

Ves dan sta ostala otroka pri očetu. Pogledala sta tudi, kje prebiva oče, a tam Vladku ni bilo nič všeč, kot bi bil slutil, da tudi oče pogreša udobnosti, ki jo je užival doma.

Ko je zvečer odhajal vlak, sta bila mala dva jako dobre volje. Vabila sta očeta, naj gre z njima, da gredo domov k mamici. Oče pa je resno zrl za odhajajočim vlakom, blagrujoč v duhu vse one, ki še ne razumejo resnobe in bridkosti sedanjih dni...

